

0493

4^E KAMERHET HOF VAN BEROEP TE GENT, VIERDE KAMER, RECHT DOENDE IN
CORRECTIONELE ZAKENNR. 852/2008
VAN HET PARKET
NR. 61406109
VAN HET ARREST

uittr. PG

NOT. NR. GE/55.LA.126139/04

uittr. ontv.

In de zaak ambtshalve vervolgd door het
Openbaar Ministerie;HOOFDGEVANGENISSTRAF 6
MAANDEN MET 3 JAAR UITSTEL
+ GELDBOETEBEKLAAGDEN,ONTZETTING UIT DE RECHTEN
CFR. ART. 31, 1°, 3°, 4° EN 5°
LID SW.

VERBEURDVERKLARING

O.S.

VEROORDELINGSBULLETIN

24 MAART 2009

Tegen:

1. Nr. 524

buschauffeur
geboren te
wonende te

op

2. Nr. 525

invalide,
geboren te
wonende te

op

h

VERDACHT VAN :**De eerste en de tweede**

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door art. 66 van het Strafwetboek,

- A. Bij inbreuk op artikel 77 bis § 1 bis, § 2 en § 4 en artikel 80 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 31 december 1980, erratum B.S. 13 januari 2001), rechtstreeks of via een tussenpersoon misbruik te hebben gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie van een vreemdeling ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand door de verkoop, verhuur of ter beschikking stelling van enig onroerend goed, van kamers of enige andere ruimte met de bedoeling een abnormaal profijt te realiseren, met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt,

terzake door een pand, gelegen op het adres te _____, kadastraal gekend onder _____, toebehorende aan _____ en _____, hierboven nader geïdentificeerd, als kamerwoning te hebben verhuurd

- a) aan _____ en kind(eren) _____ te _____, tenminste vanaf 10.09.1998 (st. 32, 198 en 200) tot en met 02.04.2004 (st.31 en 197)
- b) en aan _____ en _____ te _____, tenminste vanaf 10.09.1998 (st. 95, 107 en 200) tot en met 02.04.2004 (st. 95 en 107)

- B. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 4, 6, 7, 8, 10, 17 en 23 van het decreet d.d. 4 februari 1997 houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen van kamers en studentenkamers (B.S. 7 maart 1997), als verhuurder van een kamerwoning of kamers, een kamerwoning of kamer te hebben verhuurd die niet beantwoordt aan de in artikelen 4, 6 en 7 bedoelde normen of van een studenten- of studentengemeenschapshuis of studentenkamer die niet beantwoordt aan de in artikelen 4 en 8 bedoelde normen en die geen geldig conformiteitsattest kan voorleggen,

terzake de kamerwoning gelegen op het adres te _____

te _____ tenminste in de periode van 01.09.2000 (st. 133-134) tot en met 02.04.2004 (st. 127-133);

De eerste en de tweede

tevens gedagvaard teneinde zich ELK, overeenkomstig art. 42 en 43 bis van het Strafwetboek zoals ingevoegd door de wet van 17 juli 1990, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van de hierna vermelde vermogensvoordelen die zich bevinden in hun patrimonium, namelijk van een bedrag van 21.213,74 euro, zijnde hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, hetzij de goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld, hetzij de inkomsten uit de belegde voordelen, waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde daarvan dient te ramen (het equivalent bedrag)

BEREKENINGSWIJZE VAN DE VERMOGENSVOORDELEN

- vanaf 01.10.1998 tot en met 31.08.2002 aan 12.500 bef per maand per gezin (st. 26)
(12.500 bef x 2) x 47 maanden = 1.175.000 bef = 29.127,49 euro
- vanaf 01.09.2002 tot en met 31.03.2004 aan 350 euro per maand per gezin (st. 26, 201 en 204)
(350 euro x 2) x 19 maanden = 13.300 euro
- totaal : 29.127,49 euro + 13.300 euro = 42.427,49 euro

Aannemende dat er aanleiding bestaat ten aanzien van tenlastelegging A.a) en b) in hoofde van eerste en tweede inverdenkinggestelde om slechts correctionele straffen uit te spreken wegens verzachtende omstandigheden spruitende uit de afwezigheid van voorgaande veroordelingen tot criminele straffen (artikelen 1 en 2 wel van 4 oktober 1867 op de verzachtende omstandigheden zoals gewijzigd bij artikel 46 en 47 van de wet van 11.07.1994 betreffende de politierechtbanken en houdende een aantal bepalingen betreffende de versnelling en de modernisering van de strafrechtspleging).

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent, 19^e correctionele kamer met 3 rechters, dd. 6 juni 2005, recht doend op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Veroordeelt de beklaagde, , voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A.a), A.b) en B SAMEN, tot een HOOFDGEVANGENISSTRAF van ZES MAANDEN en tot een GELDBOETE van VIJFHONDERD EUR (= 500,00 EUR).

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig deciem, aldus gebracht op TWEEDUIZEND ZEVENHONDERD VIJFTIG EUR (= 2.750,00 EUR).

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van DRIE MAANDEN.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de beklaagde, wat betreft DRIE MAANDEN van de uitgesproken HOOFDGEVANGENIS-STRAF van ZES MAANDEN, zal uitgesteld worden voor een termijn van DRIE JAAR te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Ontzet de beklaagde levens uit de rechten genoemd in artikel 31 Sw. 1°, 3°, 4° en 5° lid, gedurende een termijn van VIJF JAAR.

Beveelt overeenkomstig artikel 42-3°, 43 en 43bis Strafwetboek, in hoofde van de bijzondere verbeurdverklaring van ÉÉNENTWINTIGDUIZEND TWEEHONDERD DERTIEN komma VIERENZEVENTIG EUR (= 21.213,74 EUR), zijnde vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de misdrijven A.a) en A.b) zijn verkregen.

Veroordeelt de beklaagde, voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A.a), A.b) en B SAMEN, tot een HOOFDGEVANGENISSTRAF van ZES MAANDEN en tot een GELDBOETE van VIJFHONDERD EUR (= 500,00 EUR).

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig deciem, aldus gebracht op TWEEDUIZEND ZEVENHONDERD VIJFTIG EUR (= 2.750,00 EUR).

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van DRIE MAANDEN.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de beklaagde, wat betreft DRIE MAANDEN van de uitgesproken HOOFDGEVANGENISSTRAF van ZES MAANDEN, zal uitgesteld worden voor een termijn van DRIE JAAR te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Ontzet de beklaagde levens uit de rechten genoemd in artikel 31 Sw. 1°, 3°, 4° en 5° lid, gedurende een termijn van VIJF JAAR.

Beveelt overeenkomstig artikel 42-3°, 43 en 43bis Strafwetboek, in hoofde van
de bijzondere verbeurdverklaring van
 EENENTWINTIGDUIZEND TWEEHONDERD DERTIEN komma
 VIERENZEVENTIG EUR (= 21.213,74 EUR), zijnde vermogensvoordelen die
 rechtstreeks uit de misdrijven A.a) en A.b) zijn verkregen.

Zegt dat de beklaagden en verplicht zijn ELK
 een bedrag van TIEN EUR, verhoogd met 45 opdecimen, aldus TELKENS
 gebracht op VIJFENVIJFTIG EUR te betalen bij wijze van bijdrage tot de
 financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzette-
 lijke gewelddaden.

Veroordeelt de beklaagden en HOOFDELIJK
 tot de kosten, gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, ten bate van
 de Staat tot heden begroot op 11,73 EUR.

Legt de beklaagden en ELK eveneens een
 vergoeding op van VIJFENTWINTIG EUR in uitvoering van artikel 71 van de
 wet van 28 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot wijziging van
 artikel 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het
 algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door
 K.B. 23.12.1993 en bij K.B. van 11.12.2001.

Zegt voor recht dat het bewarend beslag gelegd op het onroerend goed
 en gekend ten kadaster onder
 en overgeschreven op het eerste
 hypotheekkantoor op , wordt opgeheven

Beveelt de overmaking van het overtuigingsstuk neergelegd ter correctionele
 griffie van de rechtbank van eerste aanleg alhier onder het nummer
 aan het Openbaar Ministerie teneinde te handelen als naar recht.

* * *

Tegen alle beschikkingen van voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld
 door:

- de beide beklaagden, en , op 14 juni 2005;
- het Openbaar Ministerie, tegen beide voornoemde beklaagden, op 14 juni
 2005.

* * *

Gehoord in openbare terechtzitting in het Nederlands, ter uitzondering van de beklaagden en , die zich hebben uitgedrukt in het Turks en ter terechtzitting werden bijgestaan door een door het Hof aangestelde en beëdigde tolk, ouder dan 21 jaar, die de gezegden heeft omgezet ten behoeve van deze beklaagden van het Turks naar het Nederlands en omgekeerd;

- de beklaagde, in zijn middelen van verdediging bijgestaan door meester Filip Van Hende, advocaat te Gent;
- de beklaagde, in zijn middelen van verdediging bijgestaan door meester Filip van Hende, advocaat te Gent;
- het Openbaar Ministerie in zijn vordering uitgebracht door Advocaat-generaal J. M. Cool;

* * *

De hoger beroepen zijn regelmatig naar tijd en vorm.

1. Het is terecht dat de eerste rechter in hoofde van de beklaagden en voor wat betreft de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A.a en A.b in hunner hoofde verzachtende omstandigheden heeft aangenomen zoals voorzien in de oorspronkelijke dagvaarding.
2. Ter terechtzitting van het Hof van 21 oktober 2008 bracht het Hof de partijen op de hoogte dat de omschrijving van de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A.a en A.b in hoofde van de beklaagden en wordt aangevuld met de volgende tekst:

"thans strafbaar gesteld als volgt:

Bij inbreuk op de artikelen 433decies, 433undecies en 433terdecies Sw, ingevoerd bij artikel 16 van de wet van 10 augustus 2005 (B.S. 2.9.2005), zich schuldig te hebben gemaakt, rechtstreeks of via een tussenpersoon, aan misbruik van de bijzonder kwetsbare positie van personen ten gevolge van hun onwettige of precaire administratieve toestand of van hun precaire sociale toestand, door, met de bedoeling een abnormaal profijt te realiseren, een roerend goed, een deel ervan, een onroerend goed, een kamer of een andere in artikel 479 Sw. bedoelde ruimte te hebben verkocht, verhuurd of ter beschikking te hebben gesteld in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, zodanig dat de betrokken personen in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze hadden dan zich te laten misbruiken, met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt"

en dit gelet op de wet van 10/08/2005 tot wijziging van diverse bepalingen met het oog op de versterking van de strijd tegen de mensenhandel en mensensmokkel en tegen praktijken van huisjesmelkers, in werking getreden tien dagen na de publicatie ervan in het Belgisch Staatsblad dd. 02/09/2005.

De aldus heromschreven feiten zijn dezelfde als de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A.a en A.b die aan de vervolging van de voornoemde beklaagden ten grondslag liggen, en daartoe op dezelfde voormelde terechtzitting uitgenodigd hebben de eerste beklaagde en de tweede beklaagde met betrekking tot het voorgaande hun verdediging aangepast.

3. Het Hof bracht op dezelfde voormelde terechtzitting eveneens de partijen op de hoogte dat in de omschrijving van de feiten voorwerp van de tenlastelegging B in hoofde van de beklaagden en de tekst:

"Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 4, 6, 7, 8, 10, 17 en 23 van het decreet dd. 4 februari 1997 (B.S. 7 maart 1997) houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen van kamers en studentenkamers, als verhuurder van een kamerwoning of kamers, een kamerwoning of kamer te hebben verhuurd die niet beantwoordt aan de in artikelen 4, 6 en 7 bedoelde normen of van een studenten- of studentengemeenschapshuis of studentenkamer die niet beantwoordt aan de artikelen 4 en 8 bedoelde normen en die geen geldig conformiteitsattest kan voorleggen"

wordt aangevuld met de volgende tekst:

"thans strafbaar gesteld als volgt:

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 4, 6, 7, 8, 10, 17 en 23 van het decreet dd. 4 februari 1997 (B.S. 7 maart 1997) houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen van kamers en studentenkamers, als verhuurder van een kamerwoning of kamers, een kamerwoning of kamer te hebben verhuurd die niet beantwoordt aan de in artikelen 4, 6 en 7 bedoelde normen of van een studenten- of studentengemeenschapshuis of studentenkamer die niet beantwoordt aan de artikelen 4 en 8 bedoelde normen, met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt (artikel 17.1^o van het decreet dd. 4 februari 1997 (B.S. 7 maart 1997) zoals aangepast door het Decreet van het Vlaams Parlement van 7 juli 2006 (B.S. 30.08.2007))"

en dit gelet op het Decreet van het Vlaams Parlement van 7 juli 2006 tot wijziging van diverse bepalingen van het Decreet houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen voor kamers en studentenkamers van 4 februari 1997, in werking getreden tien dagen na de publicatie ervan in het Belgisch Staatsblad dd. 30 augustus 2007.

De aldus heromschreven feiten zijn dezelfde als de feiten voorwerp van de tenlastelegging B die aan de vervolging van de voornoemde beklaagden ten grondslag liggen, en daartoe op dezelfde voormelde terechtzitting uitgenodigd hebben de eerste beklaagde en de tweede beklaagde met betrekking tot het voorgaande hun verdediging aangepast.

4. NOPENS DE SCHULD IN HOOFDE VAN DE EERSTE BEKLAAGDE

4.a Nopens de feiten voorwerp van de tenlastelegging A.a en A.b – zoals hoger in onderhavig arrest naar omschrijving aangepast.

Op grond van de voor het Hof gevoerde debatten getoetst aan een nieuw onderzoek van alle gegevens zoals vervat in het voorliggend strafdossier zijn de aan de eerste beklaagde voornoemd ten laste gelegde feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A.a en A.b – zoals hoger in onderhavig arrest naar omschrijving aangepast - in zijnen hoofde zoals voor de eerste rechter ook voor het Hof ten genoegen van rechte bewezen gebleven.

Het Hof treedt met betrekking tot voormeld besluit de oordeelkundige beweegredenen van de eerste rechter – zoals vervat op het vierde tot en met elfde blad van het bestreden vonnis - bij en neemt deze dan ook over, nu zij in rechte voldoende grond vinden in de gegevens van het voorliggend strafdossier.

Om voormelde redenen en om redenen zoals hierna verder uiteengezet kan het Hof aan de argumenten zoals ontwikkeld in de regelmatig door de eerste beklaagde voornoemd ter terechtzitting van het Hof van 22 december 2008 neergelegde beroepsconclusie geen gunstig onthaal verlenen.

4.a.1 Het Hof stelt vast dat de eerste beklaagde voornoemd de verhuring van zijn woning gelegen te _____ aan de in de omschrijving van de tenlasteleggingen A.a en A.b vernoemde personen niet betwist.

Waar de eerste beklaagde voornoemd naar het oordeel van het Hof ten onrechte betwist dat hij afwist van de 'onderverhuring' van de betreffende woning aan nog meerdere vreemdelingen (opmerking van het Hof: aangezien de eerste beklaagde voornoemd rechtover de door hem verhuurde woning woonde moet hij zeker het verblijf van 17 vreemdelingen in diezelfde woning hebben opgemerkt), is dit gegeven op zich zelfs niet relevant met betrekking tot de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A.a en A.b – zoals hoger in onderhavig arrest naar omschrijving aangepast: immers de beklaagden _____ en _____ worden enkel vervolgd voor het misdrijf 'huisjesmelkerij' (zoals omschreven in de tenlasteleggingen A.a en A.b) ten aanzien van _____ en kinderen enerzijds, en _____ anderzijds.

Naar het oordeel van het Hof was de eerste beklaagde voornoemd wel degelijk op de hoogte van de precare administratieve toestand waarin zijn voornoemde huurders verkeerden: hij wist – volgens zijn eigen verklaring afgelegd op 2 april 2004, cfr. strafdossier, onderkast 1, stuk 21- dat het personen waren van Bulgaarse nationaliteit, die OCMW-steun genoten en in contact waren met een advocaat: dergelijke gegevens lieten, naar het oordeel van het Hof, op het ogenblik der feiten niet de

minste twijfel met betrekking tot de precare administratieve toestand van de huurders van de eerste beklaagde voornoemd.

- 4.a.2 De eerste beklaagde voornoemd kon ook vaststellen dat zijn huurders met een groot aantal personen in zijn woning verbleven en in miserabele omstandigheden leefden, hetgeen evenmin twijfel liet bestaan over hun bijzonder kwetsbare positie: immers niemand die niet in een bijzonder kwetsbare positie verkeert verkiesl vrijwillig te leven in de omstandigheden waarin de in de tenlasteleggingen A.a en A.b genoemde personen verbleven.

Het gegeven dat vanaf januari 2002 een tewerkstelling vond die hem een netto inkomen van ongeveer 1.250,00 EUR per maand opleverde verandert niets aan de bijzonder kwetsbare positie waarin hij zich bevond door de combinatie van zijn precare administratieve toestand en zijn eveneens precare financiële toestand (hij betaalde niet alleen het huurgeld voor zijn eigen gezin maar ook voor zijn vader, en moest ook nog schulden afbetalen...).

- 4.a.3 Naar het oordeel van het Hof blijkt uit de feitelijke vaststellingen van de dienst Wooninspectie van de provincie Oost-Vlaanderen in de voormelde woning van de voornoemde beklaagden, dat een veilig verblijf en zelfs een verblijf in omstandigheden conform de menselijke waardigheid in dat betreffende pand niet mogelijk was - en dit gedurende de gehele geïncrimineerde periode.

Het is immers naar het oordeel van het Hof niet geloofwaardig dat het alleen de huurders van de voornoemde beklaagden waren die de onveiligheid van het betreffende pand hebben veroorzaakt (bijvoorbeeld de niet-conforme afvoer van de gasgeiser in de gemeenschappelijke badkamer op de tweede verdieping, met uitmonding in een verboden zone, en met reëel gevaar op CO-intoxicatie, cfr. strafdossier onderkaf 1 stuk 132): het zijn de beklaagden voornoemd die hiervoor verantwoordelijk waren.

De vaststelling dat door de voornoemde beklaagden reeds in 1997 en 2000 werken aan de woning werden uitgevoerd die tot administratieve opheffing van de toen vastgestelde onbewoonbaarheid leidden doet aan de voormelde vaststelling geen afbreuk; overigens zijn de interventieverlagen van 17 december 1997 (cfr. strafdossier, onderkaf 1, stukken 188 en volgende) frappant en schrijnend: ze tonen aan dat de voornoemde beklaagden reeds tot in den treure verwittigd werden nopens de slechte en gevaarlijke toestand van de betreffende woning, en dat een bewoning door (op dat ogenblik) 8 personen teveel was. Een en ander toont naar het oordeel van het Hof ten overvloede aan dat de beklaagden voornoemd slechts in uiterst minimale mate verbouwwerken hebben uitgevoerd hetgeen de erbarmelijke toestand van de woning in wezen onveranderd liet.

Het verhuren van een woning waarin een veilig verblijf niet mogelijk is, vormt naar het oordeel van het Hof het nastreven van een abnormaal profijt. De vergelijking van de huurprijs met die van andere panden – waarvan het Hof niet kan nagaan in welke mate zij wél conform zijn aan de bepalingen van het Decreet van 4 februari 1997 houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen voor kamers en studentenkamers – levert geen relevante informatie en is terzake niet dienend.

- 4.a.4 Nu vaststaat dat de naar het oordeel van het Hof ronduit erbarmelijke woning te reeds jarenlang door de voornoemde beklaagden verhuurd wordt, aan vreemdelingen die in een precaire administratieve toestand verkeerden en zich in een uiterst kwetsbare positie bevonden, is er in hoofde van de voornoemde eerste beklagde sprake van de verzwarende omstandigheid van de gewoonte. De eerste rechter heeft desbetreffende adequaat geoordeeld. Het Hof merkt overigens op dat de huurcontracten met de in de tenlasteleggingen A.a en A.b vernoemde personen telkens slechts een duurtijd hadden van één jaar, en telkens vernieuwd werden.
- 4.a.5 Ook de overige constitutieve bestanddelen van de aan de eerste beklagde voornoemd ten laste gelegde feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A.a en A.b in zijnen hoofde – zoals naar omschrijving aangepast – zijn naar het oordeel van het Hof ten genoeg van recht bewezen.
- 4.b Nopens de feiten voorwerp van de tenlastelegging B – zoals hoger in onderhavig arrest naar omschrijving aangepast.

In aansluiting aan de voorgaande overwegingen van het Hof, welke hier als herhaald dienen te worden aanzien, zijn de feiten voorwerp van de tenlastelegging B – zoals hoger in onderhavig arrest naar omschrijving aangepast – in hoofde van de eerste beklagde voornoemd voor wat de gehele geïncrimineerde periode betreft ten genoeg van recht bewezen: de (naar het oordeel van het Hof minimale) verbeteringswerken die de eerste beklagde voornoemd na vorige interventies van de overheid en onbewoonbaarverklaringen aanbracht doen geen afbreuk aan de vaststelling dat de woning gedurende de gehele geïncrimineerde periode niet voldeed aan de vereisten van het Decreet van 4 februari 1997, en zeker een bewoning door een dergelijk groot aantal personen niet toeliet.

Aan de stelling van de voornoemde eerste beklagde, dat de betreffende woning door een opheffing van de ongeschiktheidsverklaring in augustus 2000 zeker gedurende een bepaalde termijn bewoonbaar en geschikt moet geweest zijn, kan het Hof om de voormelde redenen geen gunstig onthaal verlenen: naar het oordeel van het Hof was de woning zeker niet geschikt voor bewoning door een dergelijk groot aantal personen.

- 4.c De door de voornoemde eerste beklagde in zijn voormelde beroepsconclusie ontwikkelde argumenten zijn in rechte niet van voldoende grond om voormelde besluiten van het Hof te ontkrachten.

5. NOPENS DE SCHULD IN HOOFDE VAN DE TWEEDE BEKLAAGDE :

Naar het oordeel van het Hof heeft de tweede beklagde voornoemd als medeëigenares van het betreffende pand wetens en willens meegewerkt aan de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A.a, A.b en B in haren hoofde - de voormelde tenlasteleggingen zoals hoger in onderhavig arrest naar omschrijving aangepast.

Immers zij was niet beroepsactief en heeft nog meer dan haar echtgenoot rechtstreeks en dagelijks vastgesteld dat de woning bewoond werd door een zeer groot aantal personen van vreemde nationaliteit.

Zij was zich dus zeker bewust van de misdrijven die in haar woning gepleegd werden, en haar voorbehoudsloze akkoord met de verhuring door haar echtgenoot vormt te dezen een mededaderschap in haren hoofde: zonder haar akkoord hadden de misdrijven niet kunnen gepleegd worden.

Voor het overige herneemt het Hof alhier de overwegingen die zij maakte ten aanzien van de eerste beklagde voornoemd; al deze overwegingen behouden alhier hun zelfde geldingskracht.

De door de voornoemde tweede beklagde in haar voormelde beroepsconclusie ontwikkelde argumenten zijn in rechte niet van voldoende grond om voormelde besluiten van het Hof te ontcrachten.

6. Op het verzoek van de beklagden voornoemd tot het hen verlenen van de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling wordt door het Hof niet ingegaan, nu dit bij de beklagden zou leiden tot een onvoldoende bewustwording van de zwaarwichtigheid van de door hen gepleegde feiten.

De voornoemde beklagden brengen trouwens geen elementen aan die zouden toelaten te besluiten dat de oplegging van een bestraffing zoals hierna bepaald hun toekomst op een overdreven wijze, in wanverhouding tot de ernst van de in hunnen hoofde weerhouden feiten, zou hypothekeren.

7. De eerste rechter heeft ten aanzien van ieder der beklagden voornoemd op oordeelkundige wijze toepassing gemaakt van artikel 65 Sw.
- 8.a De door de eerste rechter lastens ieder der beklagden voornoemd wegens de in elk hunner hoofde gezamenlijk bewezen gebleven tenlastelegging A.a, A.b en B - deze tenlasteleggingen zoals hoger in onderhavig arrest naar omschrijving aangepast - opgelegde hoofdgevangenisstraf, geldboete, vervangende gevangenisstraf en ontzetting uit de rechten zoals bepaald in artikel 31, 1°, 3°, 4° en 5° lid SW. zijn de welmatige en passende betuugeling van de in ieder hunner hoofde aangehouden misdrijven.

Zij werden bepaald op basis van oordeelkundige motieven zoals omschreven op het veertiende en vijftiende blad van het bestreden vonnis die het Hof beaamt en dan ook overneemt.

8.b Met betrekking tot de verleende gunstmaatregel van uitstel van tenuitvoerlegging van een gedeelte van de aan zowel de eerste als de tweede beklaagde voornoemd opgelegde hoofdgevangenisstraf is het Hof van oordeel, teneinde de toekomst van de voornoemde beklaagden niet al

te zeer te hypothekeren, dat deze voor het geheel van de ieder van hen opgelegde hoofdgevangenisstraf, geldboete (en vervangende gevangenisstraf) mag verleend worden, en dit voor dezelfde duur zoals bepaald in het bestreden vonnis.

8.c De beslissing van de eerste rechter tot het veroordelen van zowel de eerste als de tweede beklaagde voornoemd tot een bijzondere verbeurdverklaring van een som van 21.213,74 EUR is naar het oordeel van het Hof terecht en te bevestigen.

De woning in de toebehorend aan en verhuurd door de beide beklaagden voornoemd was immers, zoals hoger uiteengezet, gedurende de gehele geïncrimineerde periode dermate onveilig dat deze helemaal niet had mogen verhuurd worden.

Het mag overigens al een geluk heten (gelet op de feitelijke tekenen van slechte verbranding van gassen in de convector in de badkamer, en de onveilige uitmonding de afgevoerde gassen in een verboden zone) dat er in de betreffende woning niet effectief slachtoffers gevallen zijn.

De door de voornoemde beklaagden in hun voormelde beroepsconclusie ontwikkelde argumenten zijn in rechte niet van voldoende grond om voormeld besluit van het Hof te ontkrachten.

8.d Het Hof is tevens verplicht – in toepassing van artikel 77bis § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en de artikelen 42.1^o, 43 en 433terdecies SW.- de woning gelegen te verbeurd te verklaren.

Nu in hoofde van de beide beklaagden voornoemd de verzwarende omstandigheid van de gewoonte inzake het misdrijf 'huisjesmelkerij' weerhouden wordt (cfr. zie hoger, de tenlasteleggingen A.a en A.b in hoofde van de beide beklaagden voornoemd) en nu het reeds sedert 1997 is dat de minstens de eerste beklaagde voornoemd via inspecties van de betreffende woning verwittigd is dat hij zich absoluut dient te houden aan de terzake geldende normen, is er naar het oordeel van het Hof geen ruimte om aan de beklaagden voornoemd inzake het voorgaande de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging te verlenen – de inmiddels volbrachte herstellingswerken ten spijt.

9. De eerste rechter heeft met betrekking tot de gerechtskosten en het overtuigingsstuk neergelegd ter correctionele griffie van de rechtbank van eerste aanleg te Gent onder het nummer ten aanzien van de beklaagden en adequaat geoordeeld.

De bijdrage-verplichting enerzijds, en de forfaitaire vergoeding anderzijds tot betaling waartoe IEDER der voornoemde beklaagden terecht verplicht werd, dienen thans te worden bepaald respectievelijk op (25,00 EUR verhoogd met vijfenveertig opdecimes en aldus gebracht op) 137,50 EUR, en 25,00 EUR.

OP DEZE GRONDEN

HET HOF, RECHT DOENDE OP TEGENSpraak,

Gelet op:

de door de eerste rechter aangehaalde wetsartikelen,

en gelet op;

- artikel 24 van de Wet van 15 juni 1935;
- de artikelen 190, 195, 211, 211bis en 332 van het Wetboek van Strafvordering;
- artikel 77bis § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- de artikelen hoger in onderhavig arrest vermeld, met betrekking tot de aanpassing van de tenlasteleggingen A.a, A.b en B;
- artikel 36 van de Wet van 7 februari 2003,
- artikel 1 van het K.B. van 31 oktober 2005 (B.S. 7 december 2005)
- artikel 6 van de Programmawet (II) van 27 december 2006, zoals gewijzigd door artikel 15 van de Wet houdende diverse bepalingen van 8 juni 2008 (B.S. 16 juni 2008 – 2^e ed.);
- artikel 71 van de Wet van 28 juli 1992 en het K.B. van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel 91 van het KB van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij K.B. van 23 december 1993 en bij K.B. van 11 december 2001;

alle voormelde wetsbepalingen ter terechtzitting van heden door de Voorzitter aangehaald;

VERKLAART de hoger beroepen ontvankelijk, en erover beslissende:

BEVESTIGT het bestreden vonnis:

- waarbij de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A.a, A.b en B – al deze tenlasteleggingen zoals hoger in onderhavig arrest naar omschrijving aangepast - in hoofde van de beklaagden en :
bewezen werden verklaard en waarbij werd vastgesteld dat ze in hoofde van ieder der voornoemde beklaagden telkens de uiting zijn van eenzelfde strafbaar opzet;
- wat betreft de hoofdgevangenisstraf, de geldboete, de vervangende gevangenisstraf, de ontzetting uit de rechten zoals bepaald in artikel 31, 1°, 3°, 4° en 5° lid SW. en de verbeurdverklaring van een bedrag van 21.213,74 EUR waartoe ELK der voornoemde beklaagden wegens de in ieder hunner hoofde gezamenlijk bewezen gebleven feiten veroordeeld werden;
- wat betreft de beslissing nopens de gerechtskosten en het overtuigingsstuk neergelegd ter correctionele griffie van de rechtbank van eerste aanleg te Gent onder het nummer

DOET HET VOOR HET OVERIGE TENIET, en opnieuw wijzende:

- Verleent aan IEDER der beklaagden voornoemd gewoon **UITSTEL** van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van **DRIE JAAR**, te rekenen vanaf heden, voor de ieder hen opgelegde hoofdgevangenisstraf, geldboete en vervangende gevangenisstraf;
- Uitstel dat van rechtswege zal herroepen worden ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf gepleegd is dat veroordeling tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan **ZES MAANDEN** zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.
- Verklaart verbeurd de woning gelegen te
beslissing genomen met eenparigheid van stemmen;
- **VERPLICHT** de veroordeelden en IEDER te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, het bedrag van (25,00 EUR verhoogd met vijfenveertig opdecimes en aldus gebracht op) 137,50 EUR.
- **VERPLICHT** de veroordeelden en IEDER tot betaling van een bijdrage wegens forfaitaire kosten, bepaald op 25,00 EUR.

Veroordeelt de beklaagden en hoofdelijk tot de kosten in hoger beroep, gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, begroot op 166,25 EUR;

Laat de kosten van de tolk ten laste van de Staat.

kosten:

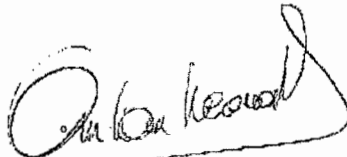
betreffende de hypothecaire

pleegvormen	€ 45,50
afschriften	€ 62,70
opstelrecht beroep	€ 30,00
dagvaardingen	€ 12,94

subtotaal	€ 151,14
+ 10%	15,114

Totaal	€ 166,254
Afgerond	€ 166,25

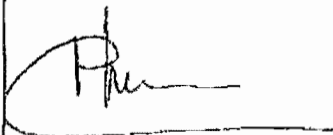
Dit arrest is gewezen te Gent door het Hof van Beroep, vierde correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Christian Van Damme, raadsheer Jan Doom en raadsheer Carine Gassée, en in openbare terechtzitting van 24 maart 2009 uitgesproken door kamervoorzitter Christian Van Damme, in aanwezigheid van Jean-Marie Cool, Advocaat-generaal, met bijstand van griffier An Van Wesemael

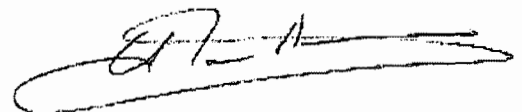
An Van Wesemael

Carine Gassée

Jan Doom

Christian Van Damme

Ars-nr.: 2009/1083